

Sygn. akt II W 279/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu – II Wydział Karny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Sebastian Jagoda

Protokolant: st.sek.sad.Danuta Pasiut

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018r sprawy

D. G.

s. J. i J. z domu B.

ur. (...) N.

obwinionemu o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2016r. o godz. 16.25 w miejscowości R., gm. G. rejonu (...) kierując pojazdem marki K. R. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowany o 31 km/h, (81/50)

tj. o wykroczenie z art. 92 a kw

I. obwinionego D. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 100 (sto) złotych;

II. na zasadzie art. 119 kpw w zw. z art. 624§1 kpk zwalnia obwinionego D. G. w całości od uiszczenia kosztów sądowych .

sygn. akt II W 279/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2016 r. ok. godz. 16.25 w N. w miejscowości R. obwiniony D. G. kierując pojazdem m-ki K. R. o nr rej.(...), przekroczył dozwoloną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 31 km/h, jadąc z prędkością 81 km/h na odcinku drogi gdzie obowiązywała maksymalna prędkość 50 km/h. Naruszenie przepisów ruchu drogowego przez D. G. kierującego w/w samochodem ujawnili funkcjonariusze policji K. J. i K. D. , którzy pełniąc służbę dokonywali w tym czasie pomiarów prędkości pojazdów urządzeniem laserowym.

dowody: notatka urzędowa k. 2, zezn. K. D. k. 11, zezn. K. J. k. 13,

Obwiniony D. G. przed Sądem nie stawiał się dwukrotnie. Na rozprawę w dniu 25 stycznia 2018 r. obwiniony nie stawiał się – wniósł o usprawiedliwienie swojej nieobecności podając iż w okresie do 20 kwietnia 2018 r. będzie „na

wyjeździe” . Na kolejny termin rozprawy w dniu 24 kwietnia 2018 r. obwiniony również nie stawił się, pisemnie informując sąd (k. 40) iż w tej dacie będzie brał udział w rozprawie przed Sądem Okręgowym w Krakowie. Sąd uznał nieobecność obwinionego za nieusprawiedliwioną w sposób należyty i przeprowadził rozprawę zaocznie. Zwrócić uwagę należy iż termin kolejny rozprawy wyznaczono obwinionemu biorąc pod uwagę jego zapewnienia iż będzie mógł się stawić na rozprawę po dacie 20 kwietnia 2018 r.. Nadto wątpliwości budzą zapewnienia obwinionego iż powodem jego niestawiennictwa jest sprawa przed SO w Krakowie. Obwiniony na tę okoliczność nie przedłożył żadnego dowodu , dokumentu potwierdzającego że ta sprawa jego dotyczy, że jego stawiennictwo w tej sprawie jest obowiązkowe. O złej woli obwinionego co do spowodowania przewłoki w niniejszym postępowaniu świadczy również to iż poinformował Sąd o niemożności stawiennictwa dopiero 5 dni przed rozprawą – mimo że terminy rozpraw w postępowaniu sądowym zwykle planowane są ze znacznym wyprzedzeniem (zwykle kilkutygodniowym).

Analizując zgromadzone w sprawie dowody, Sąd uznał, iż nie ma wątpliwości, że obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanego mu wnioskiem o ukaranie czynu polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości.

Obwiniony w niniejszej sprawie nie przedstawił na swoją obronę żadnych argumentów – nie pofatygował się do Sądu jak też nie przedstawił żadnych argumentów na piśmie.

Jak wynika z konsekwentnych i stanowczych zeznań K. J. i K. D. pomiaru prędkości pojazdu obwinionego dokonali na obszarze zabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/godz. Wedle zgodnych ich zeznań – wynik pomiaru urządzeniem laserowym to 81 km/godz.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadków: gdyż są one spójne, logiczne i przy tym wzajemnie ze sobą korelują. Świadcowie ci jako funkcjonariusze Policji, emocjonalnie nie byli zaangażowani w sprawę, są świadkami obiektywnymi, nie mającymi żadnego interesu w przedstawianiu faktów w sposób odmienny niż miały one w rzeczywistości przebieg, a przez to w pełni wiarygodnymi. Z wykonanych czynności policjanci na bieżąco sporządzili wymaganą dokumentację.

Sąd zważył co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez obwinionego D. G. przypisanego mu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu wykroczeń.

Zgodnie z przepisem art. 92a kw kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Podkreślić wypada, iż wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia czy utrudnienia w ruchu. Ustawodawca przyjął bowiem podyktowane doświadczeniem życiowym założenie, że każde niepodporządkowanie się ograniczeniu prędkości jest niebezpieczne, nawet jeżeli w konkretnych okolicznościach niebezpieczne nie było. Wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, w obu postaciach zamiaru, jak i nieumyślnie (art. 5 kw). W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania pomiar dokonany został w obszarze gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/godz.

Czyn popełniony przez D. G. był zawiniony i społecznie szkodliwy, obwiniony jest dorosłą osobą, jego poczytalność nie budzi wątpliwości podobnie jak doświadczenie kierowcy i znajomość zasad poruszania się na drogach, miał zatem pełną świadomość ograniczenia prędkości ruchu jaka go obowiązywała. Obwiniony prowadząc pojazd i przekraczając dozwoloną prędkość, jak też nie posiadając sprawnie działającego oświetlenia stwarzał zagrożenie dla innych uczestników ruchu, złamanie tych zakazów czyni zachowanie obwinionego nagannym i w konsekwencji karalnym jako wykroczenie.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu zasadnym i celowym jest ukaranie obwinionego karą grzywny w kwocie 100 zł. Przekroczenie przez niego prędkości w tym konkretnym obszarze było znaczne, nadto obwiniony był już karany

za rozmaite wykroczenia / k.20-1/. Konieczne zatem było by obwiniony odczuł także w aspekcie fiskalnym skutki wykroczenia jakiego się dopuścił.

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w całości.